

Hồi thứ mười ba

Trước bàn tiệc thấy ăn mày,
Trên hội anh hùng phá kế quỷ.

Hàn Trạm nói “Đây là tiểu nữ Chỉ Phân, vừa từ cốc Long Miên về”. Nam Tề Vân giật nảy mình, hàn Trạm nói “Người tới ra mắt các vị thúc bá đi”. Hàn Chỉ Phân chỉ Thiết Ma Lặc nói “Y không lớn hơn con bao nhiêu, mà con cũng phải gọi là thúc thúc à?”. Hàn Trạm cười nói “Con bé này quả thật không chịu thua thiệt chút gì, cũng vì ta chưa nói rõ ràng. Được, hai vị này người có thể gọi là ca ca, vị này là Nam Tề Vân, đại đệ tử của Ma kính lão nhân, vị này là Thiết Ma Lặc, công tử của Thiết trại chủ ở Yên Sơn”. Hàn Chỉ Phân nói “Nam đại ca, trên giang hồ đều tôn xưng huynh là đại hiệp, muội ngưỡng mộ đã lâu”, rồi quay qua nói với Thiết Ma Lặc “Muội cũng từng nghe người ta nói tới huynh, nói huynh là tiểu tinh quân trong giới lục lâm, hành sự vừa ương bướng vừa tàn độc, muội rất ngưỡng mộ”.

Thiết Ma Lặc vốn lòng đầy sâu nảo, tâm sự ngổn ngang, bị cô gái nhỏ này đùa giỡn mấy câu, lại càng dở khóc dở cười, đỏ bừng mặt lên, nhân nhó khó chịu. Hàn Trạm mắng “Miệng lưỡi trơn tuột, không có chút quy củ nào, ta thấy ấy à, trong thiên hạ đúng là không có ai ương bướng như ngươi, còn không mau xin lỗi với thế huynh đi!”. Cô gái nhỏ kia làm ra vẻ như người lớn, khép nép làm lễ, nói “Tiểu nữ không biết lỗi xin thế huynh rộng lượng hải hà”. Cả sảnh cười ầm.

Hàn Trạm nói “Người làm nhộn đủ chưa, nói chuyện đứng đắn xem, người có thấy Không Không Nhi không?”. Hàn Chỉ Phân nói “Nói đúng ra thì không gặp, nhưng lại thấy một con khỉ lớn”. Hàn Trạm nói “Ăn nói bậy bạ, khỉ lớn ở đâu ra?”. Nam Tề Vân nói “Hay là Hàn cô nương nói Tinh Tinh Nhi sư đệ của Không Không Nhi?”.

Hàn Chỉ Phân cười nói “Rốt lại quả Nam đại ca thông minh, vừa nghe đã biết con khỉ ta nói ấy là người, không sai, gã dị dạng ấy chính là Tinh Tinh Nhi”.

“Lúc canh hai con vào cốc Long Miên, trong cốc quả thật náo nhiệt, bao nhiêu lâu la lớn nhỏ đang ăn tiệc mừng công gì đó Vương Bá Thông và bốn người khác thì uống rượu trong một gian phòng

riêng, ngăn cách với mọi người, ngoài tường có một cây hòe lớn, cao hơn đầu tường, cành lá rậm rạp, con núp trên đó nhìn thấy rất rõ ràng, con thấy Không Không Nhi không có ở đó, nên không dùng ám hiệu cha dạy”.

Hàn Trạm nói “Ngoài Tinh Tinh Nhi, ba người kia hình dáng ra sao?”. Hàn Chỉ Phân nói “Một người trẻ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, trên trán sưng một cục bầm tím, giống như bị người ta đánh”. Hàn Trạm nói “Ồ, đó là Vương Long Khách con Vương Bá Thông”. Thiết Ma Lặc nói “Trán y sưng là bị cô cô ta dùng đạn đả thương”. Hàn Chỉ Phân nói “Cô cô huynh, ủa, dường như là Đậu Tuyền Nương phu nhân của Đoàn đại hiệp phải không? Nói thế thì lúc cha con họ Vương đại phá núi Phi Hồ huynh cũng có mặt ở đó à?”. Hàn Trạm nói “Đừng lạc đề, lát nữa bảo Nam đại ca kể cho mà nghe. Người nói tiếp đi, còn hai người kia ra sao?”.

Hàn Chỉ Phân nói “Hai người kia là người lạ nói giọng vùng ngoài, trong đó một người tay trái rũ xuống, giống như bị thương chưa khỏi, không nhấc lên được”. Nam Tể Vân giật nảy mình, nói “Hai người ấy là võ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn, người bị thương ta không biết tên, có điều chính là ta chém trúng tay trái y một đao, còn người không bị thương là Trương Trung Chí, một trong bốn đại cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn”. Hàn Chỉ Phân nói “Chẳng trách gì mà con nghe họ cứ nói tới đại soái, đại soái gì đó, cha, người đoán không sai, lão hồ ly Vương Bá Thông quả nhiên đi lại với An Lộc Sơn”. Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Con vừa tới thì nhìn thấy Vương Bá Thông đang mời rượu con khỉ lớn, tức là gã Tinh Tinh Nhi kia, nói: “Hôm nay đại phá núi Phi Hồ là chuyện vui mừng lớn nhất đời ta, tiếc là sư huynh người đã về, không sao giữ lại được, cuộc thịnh hội ngày mai chỉ thiếu có y, quả thật là điều đáng tiếc”.

“Tinh Tinh Nhi nói: “Sư huynh ta quả là tính nết như thế, y dường như rất thích dính vào việc không đâu, nhưng việc vừa xong là y lập tức bỏ đi, trước nay không bao giờ khoe khoang công lao”.

“Người lạ mặt tay trái bị thương nói: “Đại soái bọn ta đã ngưỡng mộ đại danh của lệnh sư huynh từ lâu, rất muốn dùng lễ mời y, chỉ là không có người thích hợp để làm sứ giả, không biết các hạ có thể ngỏ lời giúp cho không?”.

“Tinh Tinh Nhi lắc đầu cười nói: Khó lắm, khó lắm! Sư huynh ta

tính nết như thế, làm sao chịu nổi bị trói buộc? Đừng nói là đại soái của người, cho dù là hoàng đế cũng e không mời được y”.

“Gã Trương, Trương gì đó (Nam Tể Vân nói chen vào: Người ấy tên Trương Trung Chí) nói: “Vương trại chủ, lần này quả thật người rất có thể diện”. Vương Bá Thông cười nói: “Một là ta với người cha đã mất của y có chút giao tình, hai là mười mấy năm trước Đậu lão đại từng làm một việc ăn cướp hại ăn cướp vô cùng độc ác, giết hết cả nhà Sa trang chủ ở Diêu Dương, vị Sa trang chủ ấy là bậc trưởng bối trong họ hàng của Không Không Nhi, nên ta vừa nói chuyện định đánh sơn trại nhà họ Đậu ở núi Phi Hồ, y liền lập tức ưng thuận”. Trương Trung Chí hô hô cười rộ nói: “Đây cũng là Vương trại chủ mã đáo công thành, trở đi đại soái bọn ta còn phải nhờ vả người nhiều. Vương Bá Thông nói “Khách khí, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, lão phu còn phải dựa vào đại soái của các người nhiều mà”. Kế lại nói với Tinh Tinh Nhi: “Nói thế thì lệnh sư huynh không có mặt cũng hay, ta sợ y không đồng ý chuyện này, nên cũng chưa dám cho y biết”. Tinh Tinh Nhi nói: “Vương trại chủ cứ yên tâm, ta tự biết nói giúp cho người, sư huynh ta dù không tán thành thì chắc cũng không cản trở đâu”. Vương Bá Thông liền lập tức mới rượu Tinh Tinh Nhi, nói một tràng lời gỏi gắm”.

Hàn Chỉ Phân kể lại một mạch chuyện mắt thấy tai nghe trong đêm tối thám thính cốc Long Miên rồi mới ngừng lại uống trà, Hàn Trạm sắc mặt nghiêm trọng, chậm rãi nói “Mới rồi ta tiếc cho Không Không Nhi bị người ta lợi dụng, bây giờ chắc các vị đều minh bạch cả rồi chứ? Nói đơn giản là An Lộc Sơn muốn làm hoàng đế, một mặt lôi kéo tướng lĩnh người Hồ trong biên quân các nơi, một mặt câu kết với Vương Bá Thông, sau khi Vương Bá Thông trở thành minh chủ lực lâm rồi, lúc y hành sự, tất cả số hảo hán lực lâm này cũng sẽ trở thành lực lượng cho y sử dụng”.

Long Tàng thượng nhân nói “Ồ, té ra là thế! Lúc đầu ta còn cho là Hàn đại ca thiên vị Đậu gia, nhưng nói như vậy thì Vương Bá Thông còn xấu xa hơn Đậu Lệnh Khản!”, vừa nói xong thì cảm thấy lỗ ló. Nam Tể Vân nói “Lời đại sư rất công bằng. Tiếc là Đoàn đại ca của ta chưa biết chuyện ấy. Về việc làm ở núi Phi Hồ, y rất hối hận”. Hàn Trạm nói “Phân nhi, tin tức người thám thính được rất có ích, sau đó thế nào? Còn nghe họ nói gì nữa không?”.

Hàn Chỉ Phân nói “Sau đó à? Con gặp một chuyện rất bất ngờ”, Hàn Trạm nói “Chuyện gì? Bị Tinh Tinh Nhi phát giác ra phải không?”.

Hàn Chỉ Phân nói “Con cũng không biết là y phát giác ra ai?”. Đỗ Bá Anh nói “Cái gì? Chẳng lẽ lại có một người khác lớn mật dám tới cốc Long Miên thám thính sao?”.

Hàn Chỉ Phân đã nói tiếp “Con nghe tới đó thì giật nảy mình, làm cành lá khua động phát ra tiếng xào xạc, gã Tinh Tinh Nhi kia quả rất lợi hại, lập tức nghe thấy, hất đổ chén rượu, cất tiếng la lớn: “Bên ngoài có người!”.

Hàn Trạm ngạc nhiên nói “Tinh Tinh Nhi khinh công trác tuyệt, người làm sao nhảy thoát? Chắc là nói tên ta ra rồi phải không?”.

Hàn Chỉ Phân cười nói “Tinh Tinh Nhi không hề bước ra, con cũng không hề nói tên cha ra. Con rất may mắn, gặp hung hóa cát, lại gặp cứu tinh”.

Hàn Trạm nói “Là một vị tiên bối võ lâm cứu người à?”.

Trong suy nghĩ của y, kẻ có thể cứu người ở cốc Long Miên chắc chắn phải là một bậc tiên bối võ lâm.

Hàn Chỉ Phân nói “Cha, lần này cha đoán sai rồi, cứu tinh là một vị cô nương xinh đẹp, chỉ lớn hơn con vài tuổi”.

Hàn Trạm nói “Đây thật là chuyện lạ lùng, cô nương ấy là ai?”

Hàn Chỉ Phân nói “Cha, người đừng sốt ruột, thông thả nghe con kể”. Nàng bắt chước giọng điệu của người kể chuyện, thông thả nói “Đúng lúc ấy, con trai Vương Bá Thông đột nhiên xua xua tay, hạ giọng nói: “Đây là một người bạn quen của ta, không cần hoảng sợ, để ta mời cô ta vào là được”.

“Con đang ngạc nhiên, nghĩ thầm: Tại sao thằng tiểu tử này lại quen mình? Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, con đã nhảy ra khỏi tường, dưới gốc hòe đột nhiên xuất hiện một cô nương xinh đẹp, dường như cô ta cũng như con đã sớm núp trên cây”.

“Cô nương ấy vừa nhìn thấy Vương Long Khách bước ra, lập tức lạnh lùng nói: “Vương công tử, té ra ngươi còn là Vương thiếu trại chủ, thật là thất kính, thất kính!” Vương Long Khách rất luống cuống, ấp úng nói: “Hạ cô nương, không phải ta che giấu thân phận với cô, chuyện này...”. Lúc ấy con mới biết cô nương ấy họ Hạ”.

“Vị Hạ cô nương ấy không chờ y nói hết câu, đã cười nhạt nói: “Thân phận người thế nào không liên quan gì tới ta. Ta chỉ hỏi người, các người làm gì Đoàn bá bá của ta rồi?” Vương Long Khách nói: “Vị nào là Đoàn bá bá của cô?”. Hạ cô nương nói: “Đoàn đại hiệp Đoàn Khuê Chương!”.

Nam Tể Vân trong lòng rung động, nghĩ thầm “Thiếu nữ ấy không phải ai khác, nhất định là Hạ Lăng Sương!Ồ, quả nhiên cô ta có qua lại với con trai Vương Bá Thông”.

Hàn Chỉ Phân nói tiếp “Vương Long Khách tựa hồ sững sốt nói: “Té ra Đoàn Khuê Chương là trưởng bối của cô, hai vợ chồng y...” Hạ cô nương vội hỏi: “Họ ra sao rồi?” Vương Long Khách ngần ngừ nói: “Họ đánh không lại Không Không Nhi, bỏ chạy rồi!” Hạ cô nương nói: “Thật thế không?” Vương Long Khách nói: “Ta lừa cô làm gì? Bọn ta hoàn toàn không phải như bọn cường đạo giết người bừa bãi đâu!”. Hạ cô nương nói: “Họ chạy đi đâu?”. Vương Long Khách nói: “Chắc là về nhà”. Hạ cô nương nói: “Được, nếu ta không tìm được họ, sẽ quay lại nói chuyện với người”. Vương Long Khách vội đuổi theo cô ta, con cũng nhân cơ hội lén ra”.

Hàn Trạm thở phào một hơi, nói “Nói như thế là vị Hạ cô nương ấy ban đêm tới thám thính cốc Long Miên là vì Đoàn đại hiệp, chắc cũng là người trong bọn chúng ta, sao người không mời cô ta tới đây trò chuyện? Võ công của con trai Vương Bá Thông thì ta biết, nếu đánh nhau thật sự thì người không đánh lại y, còn nói về khinh công thì y không bằng người. Nghe tình hình người nói thì khinh công của vị cô nương ấy còn cao minh hơn người nhiều, nhất định con trai Vương Bá Thông không thể đuổi kịp. Hay cô ta không muốn gặp người?”.

Hàn Chỉ Phân nói “Cha đoán không sai, Vương Long Khách quả nhiên không đuổi kịp cô ta, con ra khỏi cốc Long Miên chưa đầy năm dặm thì thấy y cúi đầu rũ rượi quay về. Y không phát hiện ra con, đương nhiên con cũng không tiện kiếm chuyện với y. Sau đó con đi thêm không đầy năm dặm chợt nghe phía trước có tiếng nhạc ngựa, té ra là Hạ cô nương cưỡi một con ngựa trắng, quay lại tìm con”.

Hàn Trạm nói “Cô ta nói gì?”. Hàn Chỉ Phân nói “Đầu tiên cô ta hỏi con có phải là người trong Đậu gia không, con nói không phải. Cô ta lại hỏi có phải con quen Đoàn đại hiệp phải không, con lại nói

không phải. Cô ta bèn hỏi: “Vậy người tới cốc Long Miên làm gì?”. Con nghĩ cô ta là người tốt, không cần giấu diếm, bèn nói thẳng với cô ta, là vâng lệnh cha tới tìm Không Không Nhi, lại mời cô ta tới chỗ chúng ta nghỉ lại một đêm, để mọi người tìm cách giúp cô ta tìm Đoàn đại hiệp. Cô ta chợt biến sắc, không chờ con nói xong, đã hừ một tiếng, nói: “Ta không rảnh, rồi ngựa tốt thêm roi lập tức phóng đi, làm con cụt hứng. Xem dáng vẻ của cô ta thì dường như có thù oán với Không Không Nhi”.

Hàn Trạm cười nói “Chắc cô ta có chuyện hiểu lầm đấy, có điều cũng hơi nóng tính một chút”.

Bọn Tát thị song anh và Tân trại chủ nhao nhao bàn tán, họ đều là người kiến văn rộng rãi trên giang hồ, nhưng không đoán ra được lai lịch của thiếu nữ kia. Thiết Ma Lặc định lên tiếng, Nam Tề Vân vội đưa mắt cho y, Thiết Ma Lặc lập hiểu ý, nhưng trong lòng thầm buồn bực, không biết tại sao Nam Tề Vân không cho y tiết lộ thân thế của Hạ cô nương.

Hàn Trạm nói “Tạm thời gác chuyện Hạ cô nương lại đã, theo tin tức Phân nhi thám thính được thì Vương Bá Thông ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn, chúng cứ đã rất rõ ràng rồi, vậy chúng ta nên làm sao?”.

Tân Thiên Hùng trại chủ núi Kim Hạc là người nóng nảy, lập tức nói “Vương Bá Thông muốn làm minh chủ lục lâm, chuyện đó cũng bỏ qua, nhưng muốn chúng ta theo y đánh dẹp thiên hạ cho người Hồ thì ngàn vạn lần không thể được”.

Tát thị song anh nói “Chỉ là các huynh đệ trong lục lâm vẫn chưa biết âm mưu ấy của họ, chúng ta cứ vạch mặt họ ra, các huynh đệ mới không bị họ xỏ mũi”.

Tân Thiên Hùng nói “Nói rất đúng, nhưng làm sao để vạch mặt họ?”. Đỗ Bá Anh này giờ im lặng ngẫm nghĩ, lúc ấy mới lên tiếng “Tân trại chủ, Vương Bá Thông cũng gởi thỉnh thiếp cho người, phải không?”. Tân Thiên Hùng nói “Không sai. Ta không sợ y, nên không tới dự tiệc y mời”. Đỗ Bá Anh cười nói “Tới thì hay hơn. Bọn ta giả làm tùy tùng của người, cùng đi với người. Hàn lão tiên bối, người thấy kế sách ấy được không?”.

Hàn Trạm nói “Hay thì hay, chỉ là Tề Vân, Ma Lặc và anh em Tát thị đều đã chạm mặt Vương Bá Thông rồi, làm sao che giấu được

y?”.

Đỗ Bá Anh nói “Lão tiên bối không cần lo lắng, tiểu nhân có biết qua chút ít về thuật dịch dung”. Hàn Trạm cười nói “Ta chỉ biết lão đệ là một vị đại quốc thủ, nhưng té ra còn biết cả trò đùa của bọn thầy lang trên giang hồ. Chỉ là lão phu hơi lớn tuổi, giả làm tùy tùng của Tân lão đệ e là không giống”.

Đỗ Bá Anh cười nói “Vấn bối tự có cách hay khiến lão thúc trẻ lại hai mươi tuổi, chỉ là bộ râu dài của người phải cắt ngắn đi một ít, cũng hơi tiếc”, rồi nói tiếp “Những người khác càng dễ cải trang, chỉ có Long Tàng thượng nhân vóc dáng cao lớn, tướng mạo đặc biệt, đầu lại trọc, quả rất khó khăn”.

Hàn Trạm nói “Vậy thì chỉ còn cách nhờ đại sư giúp ta coi mấy gian nhà nát này, bầu bạn với tiểu nữ vậy”.

Hàn Chỉ Phân chau miệng ra nài nỉ “Không, con cũng muốn đi xem nữa”.

Đỗ Bá Anh nói “Hiền diệt nữ, người còn quá nhỏ tuổi, cho dù bỏ thoa vút trâm cũng không giả mạo tiểu đầu mục trên sơn trại được. Vương Bá Thông là kẻ lịch duyệt giang hồ, e sẽ bị y nhận ra, ta thấy người đừng đi là hay”.

Hàn Chỉ Phân chỉ Thiết Ma Lặc nói “Huynh ấy cũng không lớn hơn diệt nữ bao nhiêu, huynh ấy đi được sao con không đi được?”.

Hàn Trạm cười nói “Người đứng ra so với y mà xem, y cao hơn người cả một cái đầu, y giả mạo làm lâu la tùy tùng của Tân trại chủ thì không ai nghi ngờ, chứ người thì không được, huống hồ người ăn mặc kiểu con trai cũng rất dễ lòi đuôi”.

Hàn Chỉ Phân nói “Bất kể thế nào, lần này con không đi không xong, Đỗ thúc thúc, người nghĩ giúp con cách hay đi”.

Đỗ Bá Anh trầm ngâm hồi lâu, nói “Vậy người tạm giả làm con gái Tân trại chủ vậy, Tân trại chủ dắt con gái cùng đi dự tiệc thì còn được. Dù sao cũng không ai nhận ra người, cũng không cần thay đổi trang phục nữa”.

Tân Thiên Hùng cười nói “Như vậy há không phải giết chết ta sao, bắt Hàn lão tiên bối làm tùy tùng, lại bắt hiền diệt nữ phải gọi ta là cha”.

Hàn Chỉ Phân nói “Vậy thì thúc thúc được hời quá rồi, có gì

không hay”. Long Tàng thượng nhân cười nói “Các người đều được xem trò, chỉ để lại một mình ta coi nhà cho các người, thật là chán chết”.

Đỗ Bá Anh nói “Đây chỉ là kế sách tạm thời, Tân trại chủ cũng không cần áy náy. Được rồi, bắt đầu từ bây giờ, Ma Lạc tiểu huynh đệ giả làm tùy tùng của ngươi, bọn ta đều giả làm đại đầu mục trên sơn trại của ngươi”. Tân Thiên Hùng nói “Phải, giả làm đầu mục thì tốt hơn, cũng tỏ ra là tiểu trại bọn ta tôn trọng họ Vương, đầu lĩnh cả trại đều tới mừng y. Chỉ là làm khó chịu thiếu trại chủ một tí”.

Đỗ Bá Anh có Dịch dung tán chế theo phương pháp bí truyền, qua thủ thuật của y, quả nhiên người nào cũng mang một khuôn mặt mới, Hàn Trạm những vết nhăn nheo trên mặt cũng mất đi, xem ra quả thật trẻ lại tới hai mươi tuổi.

Chờ đến khi trời sáng, đoàn người đi về phía cốc Long Miên, Hàn Chỉ Phân vui vẻ nhất, dọc đường cứ hi hi hô hô cười đùa với mọi người, Nam Tề Vân tâm sự ngổn ngang, lo lắng cho Hạ Lăng Sương cô nương.

Tân Thiên Hùng trại chủ núi Kim Hạc là một nhân vật nổi tiếng trong giới lục lâm ở U Châu, tính tình cương cường ngạo nghễ, lúc Đậu gia chiếm cứ núi Phi Hồ làm minh chủ lục lâm, các sơn trại theo lệ hàng năm cống nạp, chỉ có y không chịu, trước nay không hề cống nạp, Đậu Lệnh Khản tuy rất bất mãn y nhưng một là đang có đại địch trước mặt, hai là thực lực của trại Kim Hạc không yếu, nên cũng không dám ra tay với y.

Vương Bá Thông vốn biết con người y, lần này tuy gửi thỉnh thiếp, nhưng thật ra không dám hy vọng y đích thân tới mừng, vì thế vừa nhận được bài thiếp của Tân Thiên Hùng, bất giác cảm thấy rất bất ngờ, vội vàng dắt con trai đích thân ra đón.

Tân Thiên Hùng làm lễ xong, nói “Vương trại chủ lần này ra tay là nhờ cả gốc của họ Đậu trên núi Phi Hồ, quả thật đáng vui đáng mừng. Núi Kim Hạc bị họ Đậu ức hiếp đã không phải một ngày, đến nay nhờ Vương trại chủ làm cho bọn ta được mở mày mở mặt, tề trại từ trên xuống dưới đều vô cùng cảm kích, vì thế tiểu đệ suất lãnh mấy vị huynh đệ cùng tới chúc mừng Vương trại chủ”.

Vương Bá Thông nói “Lão già này tài hèn đức bạc, lần này may mắn mà thành công, lại làm các vị đương gia trên quý trại vất vả

đường xa tới đây, quả thật rất áy náy, không biết làm sao cảm tạ”.

Tân Thiên Hùng nói “Bọn ta một là để chúc mừng Vương trại chủ, hai là để cảm ơn Vương trại chủ, ba là từ nay trở đi còn phải nhờ Vương trại chủ che chở cho nhiều!”. Kế lại hô hô cười nói “Vương trại chủ lần này mở đại tiệc mời hào kiệt lục lâm, là việc trọng đại trăm năm ít thấy, tiểu nữ trước nay chưa từng xuất đạo, cũng muốn theo ta tới xem nhiệt náo”.

Vương Bá Thông thấy trong ngũ khí của y đã thừa nhận mình là minh chủ lục lâm, trong lòng tự nhiên vô cùng cao hứng, nhưng lại có chút nghi ngờ “Núi Kim Hạc và họ Đậu có hiềm khích, mình tiêu diệt họ Đậu thì họ sợ oai mền đức, các đại đầu mục trên sơn trại đều tới chúc mừng mình, chuyện đó còn được. Nhưng mình và họ Tân hoàn toàn không phải thông gia, mà y dắt cả con gái đi, chuyện này tựa hồ mình và y còn chưa có giao tình tới mức ấy. Chẳng lẽ y vì để lấy lòng mình, nên mượn chuyện này để bày tỏ sự thân thiết với mình sao? So với con người y thì tựa hồ không giống”.

Vương Long Khách chợt bước lên một bước, nhìn Thiết Ma Lặc nói “Vị tiểu đương gia này họ gì?”. Tân Thiên Hùng ngấm ngấm hoảng sợ, vội nói “Y là lâu la tùy tùng của ta, không biết quy củ, xin thiếu trại chủ đừng trách”, rồi bịa ra một cái tên giả cho y. Nguyên là Thiết Ma Lặc nhìn thấy kẻ thù không kìm được ánh mắt thù hận, bị Vương Long Khách để ý. May mà Thiết Ma Lặc khôn ngoan lập tức nói “Đương gia, hôm nay người dắt tôi tới đây, tôi lại nhớ lại chuyện cũ”. Tân Thiên Hùng nói “Ở đây không có chỗ cho người nói, trở về hãy nói”. Vương Long Khách nói “Để y nói có hề gì?”. Thiết Ma Lặc làm ra vẻ sợ sệt, Tân Thiên Hùng nói “Được, vậy người nói đi”. Thiết Ma Lặc nói “Người còn nhớ một lần người sai tôi tới núi Phi Hồ không? Họ trách đương gia người không có lễ vật, giận lây qua tôi, đánh tôi một trận, đuổi ra cửa trại, bây giờ Vương trại chủ đối xử tốt hơn nhiều, vì thế tôi nhớ lại chuyện cũ, lại nhìn tới hôm nay, quả thật vừa giận vừa mừng”. Vương Long Khách hô hô cười nói “Té ra là thế. Tiểu huynh đệ, người cũng thật là kẻ có lòng”.

Trong lúc trò chuyện có hai người từ trong bước ra, một người là Tinh Tinh Nhi, một người là con gái Vương Bá Thông.

Vương Bá Thông giới thiệu với họ “Đây là Tân trại chủ núi Kim Hạc danh tiếng lừng lẫy trong giới lục lâm chúng ta”. “Vị này là kiếm

khách Tinh Tinh Nhi lừng lẫy giang hồ”. Tinh Tinh Nhi thái độ ngạo nghễ, hững hờ nói một câu “Ngưỡng mộ đã lâu”, rồi không đếm xỉa gì tới Tân Thiên Hùng nữa.

Tinh Tinh Nhi ánh mắt như điện quét qua mặt mọi người một lượt, ánh mắt dừng lại ở Hàn Trạ, thăm giạt nẩy mình, y là một đại hành gia võ học, đưa mắt một cái đã nhận ra Hàn Trạ là một nhân vật phi thường có nội công thượng thặng, giấu kín không lộ ra, vội bước tới hỏi “Vị trạ chủ này quý tính đại danh là gì?”.

Hàn Trạ nói “Hàn mỗ là một tiểu tốt không đáng gì ở núi Kim Hạc”. Tân Thiên cùng vội báo một cái tên giả cho y nói “Hàn đại ca là nhị đương gia trên núi Kim Hạc, vừa mới nhập bọn”. Tinh Tinh Nhi nói “Hạnh ngộ hạnh ngộ! Vương đại ca, người có thể diện to bằng trời đây, mời được Hàn đương gia tới đây, quả thật thêm phần khởi sắc!”, rồi đưa tay ra cười nói “Ta cũng may mắn được kết giao với một người bạn mới”.

Vương Bá Thông lúc ấy vô cùng kinh ngạc, Tinh Tinh Nhi đối với trạ chủ núi Kim Hạc ngạo nghễ bất kính, mà đối với một đầu mục trợ thủ của y lại tỏ ra thân thiết khách khí như vậy, quả thật khác hẳn lẽ thường, khiến y không hiểu là chuyện gì.

Tinh Tinh Nhi có ý thử công phu của Hàn Trạ, song chưởng nắm vào nhau, ngấm ngấm dùng chưởng lực tiểu thiên tinh, chưởng lực này là một loại nhân lực nội gia cương nhu tịnh dụng, chạm vào thân thể đối phương có thể khiến đối phương toàn thân nhũn ra, ngã lăn xuống đất. Hàn Trạ cười khẽ một tiếng, nói “Đội ơn đã để mắt xanh, Hàn mỗ thẹn không dám nhận”. Chưởng lực của Tinh Tinh Nhi phát ra, chỉ cảm thấy tay chưởng của đối phương mềm như bông, không hề kháng cự, nhưng lại không có gì khác lạ, vô cùng hoảng sợ, nghĩ thầm “Nội công của người này quả thật cao thâm khôn lường, chỉ sợ ngay sư huynh của mình cũng chưa đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh như thế. Ý nghĩ chưa dứt, đột nhiên thấy mạch môn tê rần, nguyên Hàn Trạ là danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ, đúng lúc song chưởng đang nắm vào nhau, ngón cái y nhẹ nhàng đè xuống, tuy chưa đè đúng vào huyết đạo, nhưng nội lực đã thấu tới mạch môn, đánh vào mạch Tam tiêu của Tinh Tinh Nhi.

Tinh Tinh Nhi vội buông tay, nói “Hàn đương gia công phu cao cường, bội phục, bội phục!”. Hàn Trạ thấy y nhận được cũng không

dám coi thường. Lúc ấy, Vương Bá Thông đã nhìn thấy họ so sánh võ công, không kìm được vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, nghĩ thầm “Ngay một đầu mục của núi Kim Hạc cũng có công phu như thế, chức minh chủ lục lâm của mình có thể không dễ mà giữ được”. Con gái Vương Bá Thông yếu điệu bước qua, vỗ tay cười nói “Ta đã tìm được bạn rồi, người là thư thư nhà nào?”. Vương Bá Thông nói “Đây là tiểu nữ, tên Yến Vũ, rất thích chơi đùa, chạy đông nhảy tây, mọi người đều gọi nó là Tiểu Yến tử, người thay ta tiếp chuyện Tân cô nương đi”. Vương Yến Vũ cười nói “Được, khách cha mời hôm nay đều là người lớn, vị Tân thư thư này kể như là khách của con. Tân thư thư, chúng ta qua bên kia chơi đi”.

Lần này Vương gia mở yến tiệc mời hào kiệt lục lâm, khách tới mừng có cả ngàn người, cốc Long Miên vốn là một vùng núi hoang, may mà họ đã bố trí, trong vòng vài tháng ngắn ngủi đã xây dựng lớn, không những xây lên vô số phòng ốc chòi canh, mà còn xây dựng một khu hoa viên rộng mấy trăm mẫu, đủ cả đình đài lầu gác, rất tiện đón tiếp tân khách, trong hoa viên còn có hai hý đài, diễn xướng làm vui. Bữa tiệc đã quyết định bắt đầu vào giờ Ngọ, lúc ấy còn một giờ nữa, tân khách đi ngoạn cảnh xem hát trong hoa viên, có người tụ họp trò chuyện, thích gì làm nấy, náo nhiệt vô cùng.

Vương Yến Vũ thấy Hàn Chỉ Phân tuổi tác xấp xỉ với mình, cũng rất xinh đẹp, rất có cảm tình với nàng, hai người dắt tay nhau cùng đi, thưởng ngoạn quan cảnh trong hoa viên, Vương Yến Vũ trên đường thao thao bất tuyệt kể chuyện đại phá núi Phi Hồ, thấy Hàn Chỉ Phân nghe dường như không có gì thú vị, cảm thấy cụt hứng, nói được một lúc, đột nhiên dừng lại hỏi “Vị Hàn đương gia của các người võ công giỏi thật, mới rồi y và Tinh Tinh Nhi ngấm ngấm so tài người có nhìn thấy không?”. Hàn Chỉ Phân nói “Thế à, ta không biết gì cả”. Vương Yến Vũ cười, nói “Ta và người vừa gặp đã thấy như quen nhau từ lâu, người cần gì phải khiêm tốn, coi ta như người ngoài thế? Mới rồi họ ngấm ngấm so tài, theo như ta thấy, dường như vị Hàn đương gia của các người còn trên một bậc, Hàn đương gia đã cao cường như thế, cha người nhất định còn phải giỏi hơn, cha cộp không sinh con chó, tướng mạnh không có quân hèn, Tân thư thư, võ nghệ của người nhất định rất cao cường. Hàn Chi Phân hững hờ nói “Ta ngu muội vụng về, tuy có luyện võ vài hôm, nhưng làm sao nói là biết võ công được, Vương thư thư, người đừng trát vàng lên mặt ta!”.

Vương Yến Vũ cười nói “Ta không tin!” rồi nắm tay Chỉ phân, ngấm ngấm dùng mấy phần nội kinh, nàng chỉ sợ Hàn Chỉ Phân chịu không nổi, nên kinh lực chỉ tăng lên từng phần từng phần, Hàn Chỉ Phân đã sớm nghe Nam Tề Vân kể chuyện cha con họ Vương đại phá núi Phi Hổ, vô cùng bất mãn thủ đoạn tàn độc của Vương Yến Vũ, lúc ấy thấy nàng học theo Tinh Tinh Nhi, lại ngấm ngấm so tài với mình, không kìm được lửa giận trong lòng, đột nhiên thi triển công phu Phát huyết gia truyền, tay áo khẽ phát một cái phát trúng huyết Du khí dưới nách Vương Yến Vũ. Vương Yến Vũ ái chà một tiếng, chưởng tâm đẩy ra, nàng luyện công phu Miên chưởng trong nhu chứa cương, một chưởng này nhả hết kinh lực ra, Hàn Chỉ Phân cũng không kìm được ái chà một tiếng, liên tiếp lùi lại sáu bảy bước!

Lúc ấy Vương Long Khách bên cạnh bước tới, thấy thế cả kinh, vội trách “Muội muội, sao lại vô lễ với khách như thế. Vương yến Vũ nhìn đau cười nói “Muội chỉ đùa giỡn thôi, ca ca, huynh lại tưởng là thật à!”. Hàn Chỉ Phân cũng nhìn đau cười nói “Vương thư thư chỉ bảo võ công cho ta, là ta thỉnh giáo tử ấy”.

Vương Long Khách cau mày, nói “Các người rèn luyện công phu, vốn là rất hay, có điều đợi lúc tân khách giải tán, rồi sẽ luyện trong vườn trồng, không hay hơn sao?”. Vương Long Khách là người tâm tư tinh tế, đương nhiên đã nhận ra là họ ngấm ngấm so tài, bất giác nảy ý nghi ngờ.

Nên biết Vương Yến Vũ từ nhỏ đã được dị nhân truyền thụ, võ công so với anh trai nàng còn cao hơn một bậc, bây giờ nàng cùng Hàn Chỉ Phân ngấm ngấm so tài mà vẫn không chiếm được ưu thế, Vương Long Khách nhìn thấy làm sao không giật mình? Trong lòng nghĩ thầm “Trợ thủ và con gái của Tân Thiên Hùng đều có bản lĩnh cao cường như vậy, tại sao trước đây y không tranh bá lục lâm mà lại cam cho Đậu gia đè nén lâu như vậy? Mà bây giờ lại còn chịu ngoan ngoãn quy thuận Vương gia mình? Hay là trong này có chuyện giả trá?”. Y trầm ngâm suy nghĩ, rồi đi tìm Tinh Tinh Nhi bàn bạc, dưới đây không nói nữa.

Hai người Vương Hàn tiếp tục đi chơi trong hoa viên, đôi bên đều ngấm ngấm khâm phục võ công của đối phương nên không dám thử nữa, Vương Yến Vũ cười nói “Tân thư thư, công phu phát huyết của ngươi lợi hại thật, không biết ngươi gọi Hàn Trạng Hàn lão tiên sinh

là gì?”. Hàn Chỉ Phân giật nảy mình, nghĩ thầm “Cha mình ẩn tính mai danh, nếu không phải là nhân vật nhất lưu trong võ lâm nhất định không thể biết tên người, cô ta có bấy nhiêu tuổi đầu tại sao lại biết được?”. May mà nàng cũng là một cô gái cực kỳ lanh lợi trong lòng hoảng sợ nhưng ngoài mặt không hề để lộ ra, lúc ấy làm ra vẻ không hiểu, hỏi lại Vương Yến Vũ “Hàn Trạm là nhân vật thế nào? Ta chỉ biết một người họ Hàn, chính là Hàn thúc thúc hôm nay đi cùng với ta. Còn Hàn Trạm kia là ai, xin thứ lỗi, ta không biết”. Vương Yến Vũ nói “Hàn Trạm ấy à, là ta nghe sư phụ nói, y là danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ, ta thấy công phu điểm huyết của thư thư cao minh như thế, nên cho rằng thư thư là đệ tử của y”. Hàn Chỉ Phân nói “Mấy công phu thô thiển này của ta là cha ta dạy cho, hôm nay múa rìu trước cửa Lỗ Ban, quả thật chỉ làm trò cười. Thư thư, công phu Miên chương và Bế huyết của người thì tiểu muội chịu thua kém, không biết lệnh sư là vị tiền bối võ lâm nào?”. Vương Yến Vũ cười nói “Tính nết của sư phụ ta cũng giống như vị Hàn lão tiên sinh kia, rất không thích người khác biết tên mình, nên ta cũng không dám nói”. Hàn Chỉ Phân nghe xong, biết đối phương đã thâm nghi ngờ, nhưng hôm nay nàng vốn đã chuẩn bị theo cha tới cốc Long Miên đại náo một phen, nên cũng không hề sợ hãi.

Vương Yến Vũ dắt Hàn Chỉ Phân tới xem hát, chợt thấy trong đám đông có một người ăn mày, Vương Yến Vũ vô cùng kinh ngạc kêu lên “Ồ, tại sao các người lại cho ăn mày vào đây? Còn không đuổi y ra mau đi!”. Bọn thủ hạ của Vương gia dường như chưa ai để ý, nghe tiểu thư nói thế, cả kinh thất sắc nhao nhao hỏi “Ở đâu, ở đâu?”. Giữa lúc hỗn loạn, trong chớp mắt đã không thấy người ăn mày ấy đâu nữa, Vương yến Vũ bắt đầu cảm thấy kỳ quái, đang định đích thân đi tìm, thì cha nàng đã sai người tới gọi về ăn tiệc.

Lúc ấy đã đến giờ Ngọ, trong vườn khắp nơi khua chuông đánh trống, mời khách nhập tiệc. Cha con Vương Bá Thông và Tân Thiên Hùng, cha con Hàn Trạm, Tinh Tinh Nhi ngồi một bàn, Vương Yến Vũ ngồi bên cạnh Hàn Chỉ Phân, Vương Bá Thông thì bên trái là Tinh Tinh Nhi, bên phải là một lão già hình dáng kỳ quái. Bọn Nam Tề Vân, Đỗ Bá Anh ngồi một bàn khác, bên cạnh bàn đầu. Nam Tề Vân ngấm ngấm để ý, thấy hai viên võ quan của An Lộc Sơn ngồi ở bàn bên cạnh, nhưng mặc quần áo thường, khách khứa trong bàn ấy, hai người Nam Đỗ đều không quen biết.

Rượu được ba tuần, lão già bên cạnh Vương Bá Thông đứng lên, vỗ tay ba cái, tỏ ý muốn nói.

Lão già này tên Chử Toại, cũng là thế gia lục lâm, danh vọng thấp hơn hai người Đậu Lệnh Khản, Vương Bá Thông nhưng lại là bạn thân của Vương Bá Thông, mọi người vừa thấy y đứng lên, biết y muốn nói gì đó, quả nhiên nghe y nói “Làm quan cũng có người đứng đầu, người đứng đầu ấy chính là hoàng đế, chúng ta làm cường đạo cũng phải có người đứng đầu, người đứng đầu ấy chính là minh chủ. Trong vài mươi năm nay, đều do Đậu gia làm người đứng đầu của chúng ta, nhưng Đậu gia chỉ biết hại người lợi mình, không nghĩ tới nghĩa khí, cũng như hôn quân vô đạo, chắc các vị ngồi đây đều đã bị họ ức hiếp không ít. Hiện Vương Bá Thông lão đại ca đã trừ diệt mối hại ấy cho lục lâm chúng ta, đốt trụi núi Phi Hồ, san bằng Đậu gia trại, người trong lục lâm ai cũng vui mừng, có điều Đậu gia vô đạo là một chuyện, nhưng người đứng đầu vẫn cần phải có. Nếu không quần long vô chủ, người tranh ta cướp, họa hại lại còn lớn hơn. Cho nên đúng như trong nước không thể một ngày không có vua, chúng ta cũng không thể một ngày không có minh chủ? Theo ta thấy, Vương đại ca đã giúp đỡ chúng ta trừ diệt hôn quân vô đạo chúng ta nên mời y kế thừa ngôi vị của Đậu gia, làm minh chủ mới của chúng ta, ý chư vị ra sao?”.

Những người mà Vương gia đã sớm lôi kéo đương nhiên nhao nhao tán thành, những người mà họ chưa lôi kéo thì sợ oai thế của Vương gia cũng đều lên tiếng phụ họa, xem ra việc Vương Bá Thông kế vị đã chắc chắn, Tân Thiên Hùng đột nhiên đứng lên, cao giọng quát “Ta có lời muốn nói!”, tiếng ồn ào lập tức im bặt.

Chử Toại ngạc nhiên hỏi “Dường như Tân trại chủ có ý khác?”. Tân Thiên Hùng nói “Ta hoàn toàn không phải không tán thành Vương trại chủ làm minh chủ, chỉ là ta còn có một việc chưa hiểu rõ, muốn thỉnh giáo Vương trại chủ, Chử trại chủ.

Chử Toại nói “Không biết Tân trại chủ muốn hỏi chuyện gì?” Tân Thiên Hùng nói “Mới rồi Chử trại chủ nói rất hay, kẻ làm quan có hoàng đế là người đứng đầu, chúng ta cũng cần cử ra người đứng đầu, như thế mới dễ thống nhất hiệu lệnh, chống lại quan phủ, không biết tiểu đệ có hiểu lắm ý trại chủ không?”. Chử Toại đoán nói “Chính là ý ấy”. Tân Thiên Hùng nói “Được, vậy trong ngày thịnh hội của lục

lâm hôm nay, tại sao lại mời thủ hạ thân tín của An Lộc Sơn tới dự? Dụng ý rốt lại là gì? Vương trại chủ có thể nói rõ cho các huynh đệ biết không?”.

Vương Bá Thông biến hẳn sắc mặt, gương gao nói “Làm gì có người của An Lộc Sơn ở đây? Là ai phao tin đồn nhảm thế Tân trại chủ, ta thấy ngươi lâm nghe tin đồn nhảm rồi đấy!”.

Câu nói chưa dứt Nam Tể Vân đột nhiên đứng dậy, chỉ vào bàn của bọn Trương Trung Chí bên cạnh nói “Người này chính là bộ hạ của An Lộc Sơn, giữ chức Chiết xung đô úy, người ngồi bên cạnh y, cũng là võ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn?”.

Câu ấy vừa buông ra, cả tiệc náo động, đột nhiên có một lão ăn mày cười hì hì chạy vào, thân pháp mau lẹ cực điểm, trong chớp mắt đã tới cạnh bàn Trương Trung Chí, Vương Yến Vũ vừa nhìn, là nhận ra chính là lão ăn mày mới rồi dưới hý đài, chỉ thấy y vái Trương Trung Chí một cái, chành môi nhe răng cười nói “Thịnh hội khó gặp, lão khiêu hóa tới đây xin thưởng? Trước cứ xin quan, sau sẽ xin chủ”.

Một người to béo ngồi đầu bàn cả giận quát “Ăn mày thôi tha, đây là chỗ nào mà cho người phá phách?”, vươn tay nhắc bầu rượu đập xuống Thiên linh cái của y. Hào kiệt lục lâm thường thì rót rượu trong bát to, thịt thái miếng lớn, hồ rượu nếu không phải bằng đồng thì là bằng sắt, một cái bầu có thể chứa năm cân rượu, to hơn nhiều so với của người thường, cái bầu rượu ấy mà đập vào đỉnh đầu còn hơn thiết chùy đập xuống, quả thật vô cùng nguy hại!

Lão ăn mày ngẩng đầu cười nói “Chưa thưởng tiền mà thưởng rượu trước à? Được, xin cảm ơn cho rượu!”, rồi há miệng cắn một cái, vừa khéo cắn đúng miệng hồ rượu, người to béo dùng hết sức vẫn không đẩy được cái hồ rượu tới thêm một phân! Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, hai người khác cùng bàn với Trương Trung Chí cũng đồng thời vung quyền đánh lão ăn mày, chỉ nghe bùm bùm hai tiếng, lão ăn mày hai tay phân ra, hất hai người kia loạng choạng lui lại mấy bước, suýt nữa ngã lăn ra đất!

Chủ Toại kêu lên “Xa lão nhị, không nể mặt sư cũng nể mặt Phật, hôm nay là ngày tốt của Vương đại ca, người có gì thì qua đây nói với chủ nhân, chứ đừng động thủ?”. Câu ấy vừa buông ra, cả tiệc rúng động, có người mừng rỡ, có người hoảng sợ. Nguyên là trong võ lâm có ba dị cái, một người là Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung, một

người là Tẩu cái Xa Trì, một người là Phong cái Vệ Việt. Ba người tiếng tăm ngang nhau, đều có tuyệt kỹ kinh người, Chử Toại gọi người này là Xa lão nhị, cho dù người không biết mặt cũng biết y là Tẩu cái Xa Trì. Bọn đồng đảng của Vương gia ngấm ngấm hoảng sợ, nhưng bọn Đỗ Bá Anh lại ngấm ngấm mừng rỡ.

Lúc ấy đã hình thành cục diện người bên bàn kia vây đánh Tẩu cái Xa Trì, Nam Tề Vân, Đỗ Bá Anh và Tát thị song anh cũng vội vàng sấn qua. Đúng lúc ấy Xa Trì đã uống hết hồ rượu, há miệng phun ra, làn mưa rượu trên không bắn vào giữa mặt mọi người, làn mưa rượu này từ miệng y phun ra nhưng giống như đạn bắn đi, cho dù bọn kia ai cũng võ nghệ cao cường, nhưng bị rượu phun vào mặt cũng cảm thấy đau rát. Xa Trì nhún vai cười nói “Vương Chử, hai vị trại chủ, các người đều thấy đấy, là họ động thủ trước, tại sao chỉ trách một mình ta?”.

Nam Tề Vân đã xông vào Trương Trung Chí, Trương Trung Chí bị rượu nóng phun vào mắt, với võ công của y thì vốn cũng có thể chống đỡ được hai ba mươi chiêu, nhưng bây giờ thì lập tức bị Nam Tề Vân chụp trúng cổ tay. Tên võ sĩ kia cũng bị Đỗ Bá Anh bắt sống, những người cùng bàn với Trương Trung Chí nhao nhao xông tới, lại bị Xa Trì và Tát thị song anh cản lại, Xa Trì hô hô cười nói “Có trò vui đây, các người ầm ĩ cái gì, yên tâm xem diễn trò không hay à?”. Bọn kia vốn đều là tay cừ khôi mà Vương Bá Thông và Trương Trung Chí mời tới, nhưng không ngờ gặp phải sát tinh là Xa Trì, chỉ còn cách giương mắt nhìn đồng bạn bị người ta bắt sống.

Nam Tề Vân và Đỗ Bá Anh bắt được con tin, nhảy lên hý đài, bọn con hát trên hý đài đã sớm hoảng sợ ngẩn ra, lúc ấy thấy họ đột nhiên nhảy lên, đều bật tiếng la hoảng, ngay bọn nhạc công đánh trống cũng trốn ra phía sau.

Vương Bá Thông sắc mặt xám xanh, vươn tay chụp bầu rượu ném ra, quát “Dừng tay!”. Nào ngờ hai chữ ấy của y vừa buông ra, Hàn Trạch đã vươn đôi đũa ra, kẹp chặt quai cái bầu rượu, nói “Vương trại chủ có gì cứ nói, cần gì tức giận? Bầu rượu ngon này mà đổ thì không khỏi có chỗ đáng tiếc!”. Vương Bá Thông cái ném ấy lực đạo đủ trăm cân, nhưng bị Hàn Trạch dùng một đôi đũa ngà voi nhẹ nhàng kẹp chặt giữ cái bầu rượu lớn lại, vừa sợ vừa giận, lại vừa quê, không sao nói được, chỉ đành trầm giọng nói “Những người tới cốc Long Miên

hôm nay đều là bạn bè của ta, xin các vị nể mặt ta một chút, có chuyện gì qua hôm nay hãy nói?”.

Hàn Trạm cười nói “Vương trại chủ nói câu ấy là thiếu suy nghĩ rồi, đây là một chuyện lớn, nhân dịp bạn bè các nơi đều có mặt ở đây, đúng là lúc nên làm rõ chuyện này, để khỏi tổn hại tới thanh danh của trại chủ!”. Tân Thiên Hùng nói tiếp “Phải đấy, mọi người đang muốn tôn người làm minh chủ của chúng ta, lại có người của quan phủ trà trộn vào đây, nếu không thẩm tra minh bạch thì các vị huynh đệ há không hiểu lầm người câu kết với quan phủ sao? Mà nói lại, nếu hai người kia quả thật là võ sĩ của An Lộc Sơn thì cũng không phải là bằng hữu của người, chúng ta phải làm rõ việc này, cũng chỉ là để tốt cho người thôi!”. Hàn Tân hai người một xướng một họa, khiến Vương Bá Thông mặt lúc xanh lúc đỏ tuy vô cùng bức tức, nhưng không sao nói được nên lời.

Lúc bấy giờ, Nam Tề Vân và Đỗ Bá Anh đã đẩy hai tên võ sĩ ra trước hý đài, dưới đài đầy người, trong đám đông chợt có người kêu lên “Các người nói hai người này là tướng quân, võ sĩ gì đó dưới trướng An Lộc Sơn, có chứng cứ gì không?” Câu ấy vừa buông ra, lập tức có người nhao nhao phụ họa, nói “Đúng đấy, biết đâu người núi Kim Hạc họ muốn vu cáo Vương đại ca chúng ta, nên không thể cho người núi Kim Hạc ra làm chứng. Có ai có thể chứng minh hai người này là gian tế của An Lộc Sơn không?”. Những người ấy đương nhiên là bè đảng của Vương Bá Thông, một người xướng trăm người họa, la hét ầm ĩ, đừng nói người khác không biết Trương Trung Chí và tên võ sĩ kia, cho dù có biết cũng không dám lên tiếng.

Tử cái Xa Trì đứng trong đám đông đột nhiên cất tiếng cười nhạt, nói “Ta có thể chứng minh!”. Tuy y nói không cao giọng, nhưng mười phần chói tai, át hết tất cả tiếng la hét ầm ĩ! Có người quát “Có chứng cứ gì thật sự”. Xa Trì cười nói “Chứng cứ thật sự nằm trong người họ”. Nam Tề Vân được Xa Trì nhắc nhở, bên lục soát trong người Trương Trung Chí một lượt, quả nhiên lấy ra được một tấm bài hình đầu cọp, đây là vật làm tin An Lộc Sơn giao cho thủ hạ thân tín ra ngoài công cán, vật làm tin ấy có thể điều động quan binh thuộc hạ ở các địa phương, trong giới lục lâm có rất nhiều người nhận ra, lập tức cả bè đảng của Vương Bá Thông cũng không dám la hét nữa.

Nam Tề Vân quát “Các người tới đây làm gì, nói mau!”. Trương

Trung Chí là một hán tử cứng đầu, Nam Tề Vân dùng sức, cơ hồ bóp nát xương cổ tay y, nhưng y vẫn không chịu khai, nhưng tên võ sĩ kia thì chịu đau không nổi, y bị Đỗ Bá Anh dùng thủ pháp Phân cân thác cốt xử trị, nhin không được kêu lên ối chao một tiếng. Đỗ Bá Anh quát “Người không nói thì còn những mùi lợi hại hơn mời người ném thử!”. Tên võ sĩ kia la toáng lên “Hảo hán dùng tay, để ta nói, để ta nói!”. Tinh Tinh Nhi đột nhiên giang tay phóng ra hai ngọn chủy thủ, Hàn Trạch vốn đã để ý tới động tác của y, lập tức cũng ném đôi đũa trong tay ra làm ám khí, nhưng không ngờ thủ pháp phóng ám khí của Tinh Tinh Nhi mười phần cổ quái hai ngọn chủy thủ bay tới nửa đường đột nhiên bay vòng ra, sau đó lại phóng thẳng tới, đúng lúc đôi đũa của Hàn Trạch đuổi theo, chủy thủ đã thay đổi phương hướng. Chủy thủ nhanh như tia chớp bắn lên hý đài, Đỗ Bá Anh vùng kiếm đánh rơi một ngọn chủy thủ, ngọn thứ hai thì y không đỡ kịp, chỉ nghe soạt một tiếng, ngọn chủy thủ ấy đã xuyên vào cổ họng tên võ sĩ đang định cung khai, lập tức cắt ngang câu nói của y.

Hàn Trạch cả giận quát “Tinh Tinh Nhi, tại sao người sát nhân diệt khẩu?”. Đúng lúc ấy, dưới hý đài đột nhiên đại loạn, một tràng tiếng quát tháo vang lên, Vương Long Khách cười nhạt nói “Tân trại chủ, người to gan lắm, không ngờ thiếu trại chủ của núi Phi Hồ lại là tùy tùng của người!”.

Nguyên là Vương Long Khách đã sớm nghi ngờ Thiết Ma Lặc, ngấm ngấm sai mấy tên thủ hạ đặc lực thu xếp y, Thiết Ma Lặc không biết có người ám toán, còn định xông lên hý đài “xem hát”, trước mặt có hai anh em Thạch Nhất Long, Thạch Nhất Hổ, Thiết Ma Lặc vốn cũng rất khôn ngoan, nhìn thấy anh em họ Thạch sợ họ phát hiện ra, cúi đầu định chuồn vào đám đông, Thạch Nhất Long đã quát lớn một tiếng “Thiết thiếu trại chủ, người chạy đi đâu?”.

Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, đột nhiên có mấy tên tiểu đầu mục xách thùng nước hắt vào mặt y, chiêu này rất thâm độc, nên biết nếu nói về võ công, Thạch gia huynh đệ cũng chưa chắc đã bắt được Thiết Ma Lặc trong vòng vài mươi chiêu, nhưng làm như thế, lập tức khiến Thiết Ma Lặc “hiện nguyên hình”, Thiết Ma Lặc toàn thân ướt sũng, Dịch dung tán và dầu thoa lên mặt đều trôi sạch!

Vương Bá Thông vô cùng mừng rỡ, lập tức lý ngay khí mạnh cao giọng quát lớn “Các người nhìn thấy chưa? Thằng tiểu tử này chính là

Thiết Ma Lặc con nuôi của Đậu lão đại? Tân Thiên Hùng dặt y tới đây để làm chuyện gì, chắc các vị cũng có thể không cần nói ra cũng biết rồi! Được lắm, họ muốn báo thù cho Đậu gia, các người đã phản bội Đậu gia rồi, bây giờ cứ tự hỏi lại xem nên trở lại giúp đỡ thằng tiểu tử thối tha này hay tình nguyện theo Vương Bá Thông ta?”.

Tân Thiên Hùng cũng lập tức cao giọng nói “Xin các vị đừng mắc lừa y, đừng biến chuyện hôm nay thành chuyện tranh giành giữa hai nhà Vương Đậu, chuyện ấy để sau hãy nói. Bây giờ chuyện cần hỏi là Vương Bá Thông muốn theo An Lộc Sơn, muốn theo cọp làm ma tinh, giúp người Hồ tới chiếm đoạt giang sơn Trung Quốc, các người có bằng lòng theo y không?”.

Quần hào lục lâm tới dự hội nghe câu ấy lập tức tan mất một nửa, nhưng bè đảng của Vương Bá Thông vẫn còn rất đông, Tân Thiên Hùng chưa nói dứt lời, đã có mấy người nhảy lên hý đài xông vào đánh Nam Tề Vân, toàn trường náo động, Tân Thiên Hùng cũng không sao nói tiếp được nữa!

Nam Tề Vân rút bảo đao ra cùng Đỗ Bá Anh dựa lưng vào nhau chống cự địch nhân, trong chớp mắt trên hý đài đã có ba vòng người bao vây, những người này là bọn đại đạo lục lâm mà Vương Bá Thông lôi kéo, ai cũng có bản lĩnh giữ nhà, hai người Nam Đỗ tuy võ nghệ cao cường nhưng nhất thời cũng không xông ra được. Trương Trung Chí nhân cơ hội ấy đã giãy ra khỏi tay Nam Tề Vân, rút binh khí ra cũng nhảy vào vòng chiến.

Những người biểu diễn trên hý đài đều là hành gia võ học, ở dưới đài cũng diễn ra một trường đánh nhau hỗn loạn, Vương Bá Thông đang định bỏ chạy, Hàn Trạ nói “Vương trại chủ, chuyện hôm nay làm sao để kết thúc, người không chạy được đâu?”, vươn tay một cái đã nắm vào huyết Kiên tinh của y.

Đột nhiên một luồng kinh phong đánh tới giữa mặt, Tinh Tinh Nhi đã ném chiếc ghế chặn Tân Thiên Hùng, nhảy vọt qua đánh lén Hàn Trạ. Chiêu này đánh vào chỗ địch nhân phải cứu Hàn Trạ đành bỏ Vương Bá Thông, lật tay đánh lại Tinh Tinh Nhi tay chưởng xòe ra, một đạo hàn quang như chớp phóng tới, nguyên là trong tay chưởng của y đã cầm một ngọn chủy thủ sáng quắc.

Hàn Trạ vốn định điểm vào mạch môn của Tinh Tinh Nhi, nhưng như thế chẳng khác gì đưa ngón tay cho ngọn chủy thủ của y

hốt dứt, may mà Hàn Trạm có mấy mươi năm công lực, lâm cơ ứng biến, cổ tay trầm xuống một cái biến chỉ thành chưởng, tay chưởng như đao lập tức chém xuống đầu gối Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi dùng thân pháp Thiết bản kiêu ngửa người về phía sau, ngọn chủy thủ lướt đi vạch thành một vòng cung, bằng bặn đâm vào giữa ngực Hàn Trạm. Nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hàn Trạm đã nhảy vọt lên, một cước đá tung ngọn chủy thủ của Tinh Tinh Nhi ra, nhưng Tinh Tinh Nhi thân pháp cũng mau lẹ, không đợi thân hình Hàn Trạm rơi xuống, đã sấn tới điểm vào huyết Du khí dưới nách y. Hàn Trạm quát “Tới rất hay!”, nghiêng người đánh lại một chưởng, thuận thế đánh vào mạch môn của y, chỉ nghe soạt một tiếng, Tinh Tinh Nhi thân hình trượt qua sát người Hàn Trạm, Hàn Trạm giật rách một mảnh tay áo của Tinh Tinh Nhi, nhưng chưa điểm trúng được mạch môn của y.

Mấy chiêu ấy cực kỳ nhanh, hai người đều dùng võ công thượng thặng giao đấu, quả thật vô cùng nguy hiểm. Tinh Tinh Nhi hơi thua sút, nhưng Hàn Trạm cũng không thể đánh bại y, đương lúc họ giao thủ, Vương Bá Thông đã tháo chạy.

Thiết Ma Lặc bị họ dội nước ướt như con gà rơi vào nồi canh, vô cùng tức giận, rút đao đang định xông vào liều mạng với Thạch gia huynh đệ, chợt nghe một giọng con gái trong trẻo vang lên “Thiết thiếu trại thủ, hôm trước ta nể mặt Không Không Nhi thúc thúc cầu tình, tha cho người được sống, tại sao thiên đường có lối người không chịu đi, địa ngục không cửa người lại muốn vào?”. Vương Bá Thông cao giọng quát “Yến nhi, còn nói nhiều với y làm gì? Nhỏ cở trừ rễ, mau một kiếm đâm chết y đi”.

Kẻ thù gặp mặt, hai mắt đỏ ngầu, Thiết Ma Lặc biết rõ mình không phải là đối thủ của nàng nhưng vẫn liều mạng xông vào. Vương Ngọc Yến nhướng mày, nói “Quả thật người muốn đi gặp Diêm vương sao?”, đoản kiếm đẩy tới một cái, chỉ thẳng vào ngực Thiết Ma Lặc. Đúng là:

Vốn dĩ mối thù sâu tựa biển,

Ai ngờ người ngọc đã xiêu lòng.

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.